

דברי הכפר

האם "האח הגדול" של ג'ורג' אורוול
הוא מה שמסכן את חיינו בפרוס השנה
האזרחית החדשה? האם הסכנה האמיתית
היא במלחמה גרעינית אפשרית?

האם מרחף מעלינו, כפי שמדען אמריקאי
מנבא, עידן חדש של "תקופת הקרחונים"
שיחסל חלק ניכר של האנושות?

האם הסכנה היום-יומית היא חוסר האמונה,
הניכור ושינאת החינם?

מספר 249

כ"ד בטבת תשמ"ד
30.12.83

כפר הנשיא

מה נשמע?

*** לפני שבוע זכינו לביקור של קבוצת רוגבי מדרום-אפריקה. היו אלה יהודים צעירים מ"מכבי" West Province, ס"ה 24 חברים פלוס שופט בין-לאומי, שמשחקם הראשון היה נגדנו. כמובן, ניצחו אותנו, אבל הם גם ניצחו את נבחרת ישראל ביזרעאל. מיותר לציין שכולם נהנו מן המיפגש ההדדי.

*** ומיפגש למיפגש. בשבת התכנסו כל "אנשי ברוס" - כל מי שיש להם יד בתכנון וביצוע פרויקט המים שלנו. באו מרחוק ומקרוב, עם המשפחה, ונהנו מסיוור בפרויקט כולו ומארוחת צהריים "חגיגית" ב----בריתה! השמש האירה להם פנים והמטרה העיקרית בהחלט הושגה: ציון של סיום שלב חשוב בעבודה ועידוד לקראת השלב הבא. ביחד עם חברי כפר הנשיא הקשורים לנושא היו כ-50 איש, וההתרשמות היתה חיובית מאוד.

*** שוב מתגייסים. אביגיל (האחרונה מכיתת "עופרית"), שרון ג'קסון ונירה סולומון מ"כינרת" יצאו ביום הגשום הבודד אל הבלתי-ידוע. ברכותינו מלוות אותן לתקופה קלה ככל האפשר. אביגיל, אחרי הטירונות, תחזור להיות מורה-חיילת בבית-ספר-שדה.

*** גם משתחררים. לאורנה נ. ולרוני בוטוב- ברוכים השבים לחיי אז-רחות. רוני קצת צולע (רוגבי!), אך גם זה יעבור, נקווה.

נספח ל"מה נשמע"

מה עושים בנינו הנוודים בחו"ל? ערכת סקר-בזק, והנה התוצאות: משה גרשמן ועירית עובדים ביוהניסבזרג וחוסכים לקראת טיול ביתר חלקי עולם. בימים אלה לקחו פסק-זמן של חודש, ע"מ לטייל עם עמליה ביבשת השחורה.

- לעומת זאת, אילה ג'קסון ואנתוני בקיפטאון נהנים מחופש של חודשים וגם הם מתכוננים לנדוד הלאה לזמן מה.

- רונית וג'וני הרמץ כבר סיימו את טיולם ברחבי ארה"ב וקנדה וכעת חזרו למשפחה בבלטימור. עוד מעט ממשיכים לאנגליה לביקור אצל יגאל ולורה - ובפברואר נראה אותם שוב בבית, בשעה טובה!

- משפחת פרנקס הצעירה מתגוררת באיוויין, קליפורניה, שם אילנה לומדת זו השנה השניה באוניברסיטה ורפי עובד כ"מוביל" בחנות רהיטים גדולה. מלמדים עברית ויהדות בשתי קהילות יהודיות מספר פעמים בשבוע. יש להם בית פתוח לכל ה"חבר'ה" - ורק לעיתים רחוקות מיטת האורחים ריקה.

- לא רחוק מהם, בלוס-אנג'לס, עובדים אברי ועדי - הוא כאיש אחזקה בבית-חרושת והיא בטיפול באישה זקנה. את הכסף שהם מרוויחים הם חוס-כים לקראת טיול למזרח הרחוק.

- לא מזמן נפגשו ארבעתם עם מירב, המבלה בסן-פרנציסקו. עובדת בטיפול בילדים ולומדת בבית-ספר לאומנות בערב. מירב רוצה להישאר שם עד לקיץ, ואז הביתה?

(מה נשמע - המשך)

- דורי צילצל לפני שבוע מדרום-תאילנד - בדרך לבנקוק. הוא "חרש" כבר את כל האיים באינדונזיה (יאווה, באלי, סומטרה), ביקר במאלזיה, והכתובת הבאה שלו היא -
- זהו, דרך אגב, גם היעד הבא הידוע עבור תמר ואורן קולינס, שכתבו מהודו - כמובן מלאים התרשמויות וחוויות. מי יודע, אולי יפגשו שם גם את ליאורה מ. והחבר, שמטילים ב"איזור"?
- ואחרונים אחרונים חביבים - איתמר ומיכל עדר. התקבלה גלויה משגעת מכפר נופש שזיצרי מושלג, ששם בילו מספר ימים. מיכל חגגה את יום הולדתה ה-21 בחיק המשפחה בלוגנו, וכעת הם מטיילים באירופה. נקווה שלקחו איתם את ה"לאנגע גאטקעס".
- זהו זה. לאלה שנשארים בבית -

שבת שלום ושבוע טוב
ו-1984 שמח!
אל זה

סוף סוף הוא מגיע...
המאורע לו חיכיתם במשך כל השנה...

ק ב ל ת ש נ ת 1984

(ערב ראה"ש האזרחית)
בחדר-האוכל בשעה 21.30
נא לבוא בלבוש מתאים למאורע!

בתוכנית:

סרטונים; הצגה "אליסה בדיסנילנד" מאת ג'ורג', פנטזיה
סאטירית, בהשתתפות שחקני אולפן כ"ה ובבימויו של טד.
מוסיקה משגעת; הופעות של רקדנים אקסוטיים; פעלולי
תאורה; ריקודים מעולם אחר; מאכלים פיקנטיים; פונש
תוצרת בית (Rocket Fuel).

אין צורך לבוא במצב-רוח מרומם -
תקבל את זה בכניסתך למסיבה!

ההתראות ובהצלחה!

י ו ם ה ו ל ד ה

1.1. ישראל אבידור
רוני בוטו
אורי חייט

2.1. הנרי בן-יהודה
בוב הרט
יהונתן ארנולד

י ו ם נ י ש ו א י ן

2.1. ראי וסטיב דקס

5.1. מיכל ומוסי המאירי

6.1. בטי ומיכאל דוארי

7.1. בלנש ודוד לוי

1984

3.1. בני גולדברג
הילרי קפלן
ג'וני הירס

4.1. דינה רחמני

5.1. רותי עמית

יובל ג'קסון
אביגיל פרנק
אלון קוניגס

6.1. אמיל פרנק
הילרי אפרוט
יעלי בולצינסקי

7.1. אלה פינק

בשורה משכחת

החל מיום רביעי הקרוב, מועדון החברים יפתח מחדש כל ערב, משעה 19.30. הכוונה היא ליצור מקום מיפגש לחברים באווירה נעימה ולא מחייבת - ולשם כך הוכנסו מספר שינויים.

* כיבוד ומשקה יהיו חופשיים במשך כל שעות הערב! (הנך רק מתבקש לשטוף את ספלך).

- * מישחקים חדשים לרשותך!
 - * עיתונים, שבועונים, ירחונים - לעיונך!
 - * מדי פעם תערוכות - להנאתך!
 - * מוזיקת רקע ערבה, לפי בקשתך!
 - * ערב חברתי (לחברים בלבד!) אחת לשבוע, בליווי כיבוד מיוחד.
 - * ערבי הומור, מוזיקה, מישחקים, הרצאות וכו' (הודעות מראש).
- כל זה אפשרי - בתנאי אחד: שאתה, חבר, תבוא! אם כל אחד יישב בחדרו ויצפה בטלוויזיה, העניין ייכשל. אפשר להציץ לחצי שעה או לבלות ערב שלם בין חברים. הפעולה היא למען החברה! ילדים (עד י"ב) לא יורשו במועדון ומתנדבים ואולפניסטים - בהגבלות מסוימות (בערב חברתי וביום שישי בין ארוחת הערב והתוכנית - המקלט פתוח עבורם).
- לכן - חברים, בואו וניצור מחדש את הריקמה החברתית וניהנה כולנו.

א ד י

ל י - לך - לו - לנו - לכם - להם ?

- שמעו שיחה (לא כל-כך) דמיונית:
- אנ: "מה אתה חושב על פתיחת המועדון מחדש?"
- חבר/ה: "רעיון נהדר. החברה צריכה מקום מיפגש. סתם לפטפט, לשתות כוס קפה."
- אנ: "כמה פעמים בשבוע כדאי לפתוח אותו, לפי דעתך?"
- חבר/ה: "כל ערב. כי יהיו כאלה שלא יכולים לבוא בערב מסויים, ומישהו אחר פגוע דווקא בערב זה. בכלל, יש עכשיו הרבה שכבות גיל במשק ונמאס לשבת בבית כל ערב. כל הכבוד שאתם פועלים בעניין זה."
- אנ: "אנחנו רוצים גם לרכוש עוד מישחקים והזמנו עיתונות - - -"
- חבר/ה: "יופי. אין לכם מושג כמה הדבר חשוב לשיפור איכות החיים שלנו?"
- אנ: "כמה פעמים בשבוע תבקר במועדון?"
- חבר/ה: "תראי, לי אין אף פעם מספיק זמן בערבים. אבל אני לא דוגמה...."

(לי - לך - המשך)

מכל האמור לעיל תבינו שהחברים מתלהבים מפתיחת המועדון, בעיקר לאחרים. איך שלא יהיה, ההכנות מתקדמות בקצב מזורז, לקראת הפתיחה השבוע.

שימו לב לחידושים הבאים:

- (1) ביפר יוצמד לכל שבועון/ירחון/רבעון, כדי שנוכל לעקוב אחרי כל קורא באשר הוא, בתוך או מחוץ למועדון.
- (2) ה"פאפים" (כפי שראובן קורא להם - הכוונה למקומות הישיבה הנמוכים) יודבקו לריצפה בדבק נגרים.
- (3) התנורים יתנו זרם חשמלי לכל יד הנוגעת בהם (מלבד ידה של פם).
- (4) פקקי אוזניים יסופקו לפי דרישה, למי שלא מרוצה ממוזיקת הרקע באותו ערב.
- (5) ילד שייכנס למועדון בערב ייהפך לנציב מלח. ועכשיו היכוננו לחלק הרציני של כתבה זו.

ביום רביעי, 4 בינואר 1984, משעה 19.30, יתקיים

ערב פתיחה חגיגי

לציון תחילת הפעילות המחודשת והשוטפת של מועדון החברים.

באותו ערב מוזמנים חברים, מועמדים (בנים מועמדים) ובני זוגם בלבד.

השבועות הקרובים יוכיחו, אם נחוץ לחברה מועדון פעיל. איך אומרים הפוליטיקאים? אני אופטימית.

א נ ג ה

עיתון "נ ע מ ת"

המעוניינים להיות מנויים לעיתון הנ"ל יירשמו ליד המזכירות.

אנו מחדשים את המינויים ולכן גם מי שהיו מנויים עד כה נמנויינים להמשיך מתבקשים להירשם.

מכתב לזכר

מנחה השיחה ביום ה' שעבר

לגבי שלום,

שיחת אמש, שהונחתה על-ידיך, היתה חוויה מיוחדת. העובדה ש-77 חברים נשארו עד השעה 01.30 לפנות בוקר העידה עד כמה איכפת להם זה מזה. העובדה שכולם דיברו בפתיחות על פחדיהם, תסכוליהם וחוויותיהם הראתה, עד כמה הם סומכים זה על זה. זהו הדבר שעושה חברה לחברה טובה, וכפי הנראה לכניסת "אסט" למשק לא היתה השפעה הרסנית על האמון ההדדי.

אתה יודע הרבה על הסיבות המביאות אנשים לשימוש בסמים והשתייכות לכחות. אך אתה נשמע דומה מאוד לאותו כומר שמתנזר המזהיר את הנוער מפני תענוגות הבשרים. איך הם יכולים להאמין לו כשהוא מדבר על הסכנות שבדבר, כשהוא לא מכיר אותו ולא התנסה בו?

"הסיבות המביאות אנשים לשימוש בסמים דומות לסיבות המניעות אנשים לעבור את האסט". זוהי האימרה חסרת הבסיס והפרובוקטיבית ביותר שנשמעה במהלך השיחה.

הסיבות המביאות אנשים לשימוש בסמים דומות לסיבות המביאות אנשים: א. לנהוג במהירות גבוהה; או ב. לקיים יחסי מין בפעם הראשונה; או ג. לצלול, לצנוח, לגלוש וכו'. הסיבות הן מגוונות ביותר וכוללות התמודדות עם סכנות, הרגשה של "high", רעדי התרגשות, בריחה ועוד.

הסיבות המביאות אנשים ל"אסט" דומות לסיבות המביאות אנשים לקורסים למודעות עצמית או לסדנה לתקשורת של התק"ס. אנשים רוצים ללמוד עוד על עצמם, רוצים לשפר את חייהם בכל התחומים הטעונים שיפור - יחסים במשפחה, סיפוק בעבודה, יצירה וכו'. אין שום קשר בין רשימת הסיבות הראשונה לבין הרשימה השנייה, ואם אנשים הולכים ל"אסט" מהסיבות שברשימה הראשונה, הם יגלו שזה לא המקום הנכון.

אתה מצליח להציג את "אסט" ככת מסוכנת לתנועה הקיבוצית (הנזירים בארצות קתוליות מצליחים אף הם להפחיד את הנוער ולמנעם מלהתעלס). בעייתך תהיה לשכנע את אלו אשר עברו את האימון וחבריהם, שהתוצאות מזיקות לחברה בה הם חיים.

פחדים אישיים ותסכולים מורגשים על-ידי יחידים ולא משפיעים בצורה ישירה על הקהילה.

אנשים כאן בוטחים זה בזה, אוהבים איש את רעהו, תורמים אחד לשני, וחברת כפר הנשיא מתפקדת טוב יותר מאי-פעם.

החוויות המשותפות של דיונים, חגים, טיולים, חוגים ושאר פעילויות הן חיוביות ונלהבות.

תודה לך שתרמת לשיחה נהדרת ונתת לנו לראות שוב, איזו חברה נפלאה יש לנו. אנחנו דוגמא למה אפשר להגיע בחברה קיבוצית.

שלום -

ר' ג' י

בעקבות השיטה

אני רוצה להודות לאירית, לאודי ולגבי שנתנו לנו אפשרות להיפגש ולשוחח על נושא כל-כך חשוב לנו.

גבי זוהר הזכיר לנו מספר פעמים, שמטרת הפגישה היא לשוחח על חברת כפר הנשיא ו"אסט". לכן ציפיתי שדברי הסיכום שלו יתארו את התרשמותו מהשפעת "אסט" על חברתנו כאן. לא שמעתי אותו מדבר בנושא זה וחבל שהערב נגמר כפי שנגמר.

אני הלכתי ל"אסט" לפני כשנתיים, כדי לקחת חלק בחוויה של מיק, דוד ושאלה ומצאתי באימון "אסט" שיש בו הרבה דברים שמתאימים לחיי קיבוץ... ליצור חיים טובים יותר בקיבוץ ולהגביר את רגש האחיות של החברים. הדגש ב"אסט" הוא על המאמץ לעשות את העולם טוב יותר לחיות בו, ועל כל אחד להתחיל בכך מהקהילה שבה הוא חי. משם - אל הארץ שלו - למזרח התיכון - ולעולם כולו.

אחזור למיפגש ביום ה' שעבר. הלכתי לשם מתוך הבנה, שיש בעיה רצינית בחברת כפר הנשיא בקשר ל"אסט". עזבתי את המיפגש בהרגשה טובה כלפי החברה. הוכחנו שמספר רב של חברים מסוגלים להיפגש ולשבת הרבה זמן לשוחח על נושא חשוב לחברה. איכפת לי מהחברה!

אני הבנתי מהשיחה שמה שמפריע לחברים שאינם בעד "אסט" הוא:

- (1) חברים ש"דוחפים" את הנושא ולוחצים על אחרים להצטרף ל"אסט".
- (2) חברים שנותנים את הכול ל"אסט" ולא לקיבוץ.
- (3) מחיצה שכאילו קמה בין חברים שעברו או לא עברו את "אסט".
- (4) הגיל הצעיר שבו מתחילים לעסוק ב"אסט" (הובאה הצעה לאסור על נוער מתחת לגיל 18 להשתתף)

על נקודות אלה אני רוצה להעיר:

- (1) מספר ה"לוחצים" על החברים האחרים הוא קטן מאוד ובהחלט רצוי שימצאו דרך אחרת להסביר את התלהבותם מ"אסט", דרך שתיתן למקשיב "לנשום" ולשוחח, אם הוא רוצה, בלי הרגשה שהוא "לחוצ".
- (2) חברים נותנים את הכול ל"אסט" ולא לקיבוץ - שוב זה מספר קטן מאוד. ובכלל יש בחברתנו חברים שלא תורמים דווקא לקיבוץ. אם המספר שמדובר בו כל כך קטן - לא נורא.

ולעומת זה יש חברים מהמשתתפים ב"אסט" שדווקא כן תורמים לקיבוץ (הכוונה היא - בשעות הפנאי שלהם): התחלה של הפעלה קבועה של מועדון החברים; אפשרות לעבוד בנגריה בשבת; הדרכה בביה"ס; מסיבה למתגייסים ומשתחררים, בה הוכנסו הרבה עבודה ומחשבה. ותאמינו - יש עוד מחשבות מה ואיך לתרום לקיבוץ.

- (3) האם כאמת השתנה משהו וקמו מחיצות בין החברים? כולנו בני-אדם... כולנו חברים...

אני נכנסת לחדר-האוכל ובוחרת, איפה להתיישב. אני יודעת שיש שולחן ששם ידברו על "אסט", אבל אני גם יודעת שאם אשב עם חבר אחר - רק ידבר על ברידג'; ואם איתו - ידבר על רוגבי; ואיתה - תדבר רק על הנכדים, ואיתה - רק על הבן בחו"ל; איתה - יש לה רק טענות כל הזמן; והיא - מדברת

התקציב המסדי

(בעקבות השיחה - המשך)

רק על כמה עובד בעלה קשה - ועוד ועוד.
אז מה? כל זה הוא חלק מחיינו. אני מכירה את החברים ויודעת מי מדבר על נושא זה או אחר ובוחרת לפי רצון או מצב-רוח באותו יום, איפה לשבת או בכלל לא בוחרת וסתם יושבת. לא נראה לי שמהו השתנה כאן מאז הופיע ה"אסט".
(4) אני לא ממליצה לשלוח נערים מתחת לגיל 18 ל"אסט". אבל נוכחתי מנסיון-ני עם נכדתי הצעירות שאחרי שהן השתתפו בסדנת תקשורת הקשר איתן התחזק בצורה שלא תיאמן. השיחה בינינו חופשית, כנה וסבלנית. הן מדברות על אח-ריותן בחינוך שלהן, בענייני חברה ובמשפחה.
לכן היום אני חושבת שאם נער רוצה להשתתף ב"אסט" לא צריך לאסור עליו, אם כי מוטב לעשות זאת בגיל יותר מבוגר.

=====

אולי ביום ה' עלינו על הדרך לשיחות דומות בחברה (ללא השתתפות של מישהו מבחוץ), כי אני מאמינה שעם סבלנות של כולנו ושל כל אחד בתוכנו נסתדר ולא יהיה פירוד בחברתנו.

נ ט ע

● מועצת הקליטה ●

לקראת ישיבת המזכירות והאסיפה - פרטים על משפחת יהודה מירושלים:
יהודה יהודה - נולד בשנת 1953 בעמאן. עלה ארצה בשנת 1966.
בוגר הפקולטה לחקלאות. תואר שני בבעלי-חיים. עובד במכון וולקני ומתמחה בצאן לקראת תואר דוקטור.
הלה יהודה - נולדה בשנת 1954 בארה"ב, עלתה ארצה בשנת 1974. סיימה תואר ראשון בפקולטה לחקלאות ותואר שני בבי"ס לרפואה.
עבדה כמורה וכמעבדנית בבית-ספר תיכון.
לזוג תינוק שנולד בנובמבר 1983.
בני הזוג שהו בכפר הנשיא שבוע ימים בקיץ האחרון ועבדו במקומות שונים. ההתרשמות הכללית מהם היתה חיובית ביותר.
אם יתקבלו יגיעו לקיבוץ בקיץ הבא, כשתינוקם יהיה בן 7-8 חודשים.

פיניט לבין עצמנו

לקסיקון הקיבוץ

חברה קיבוצית : אוסף של טיפוסים מוזרים, שכל אחד מהם חושב את עצמו כנורמלי ורואה בזולת חריג. כל עוד מתנהלים העניינים בשקט נחשבת החברה כטובה.

שיחה טובה: כשכל אחד מקשיב לכל אחד אחר ולא קולט אף מילה אחת.

שכנוע: כשמופיע שמך לתורנות ליל-שבת ואתה בטוח שעבדת בתורנות לפני שבוע, כל האותות והמופתים לא יועילו - אתה בתורנות.

כת

התמכרות

הודעה

בכל יום בשבוע הבא ייצא רכב מן המשק בשעה 8.30 בערב. אחרי סיבוב סביב כביש המערכת יגיע הרכב לרחבת החנייה. הנוסעים (שמור בלוח הסדרנית) יעבדו בניקוי בתי השימוש וקריצוץ ריצפת האקונומיה עד לשעה 1.00 בבוקר. אי ייצאו באותו רכב בכיוון הפוך והפיזור יהיה בערך בשעה 1.30. לא יוגש כיבוד. השמחה והסיפוק יוכיחו שלא נס ליחו של האמון הקיבוצי.

א ר י ק

צבר המערכת

טרם התנדב אף חבר אחד לצאת לסמינר עורכי עלונים. הדבר הזה לא מובן לנו, כי - כידוע לכל קוראינו - יציאה לקורס או סמינר איננה מחייבת. מקסימום תיהפכו למומחים שיוכלו לומר "אחרי שהייתי בסמינר ראיתי שזה לא בשבילי, ואגב, נוכחתי לדעת שעלוננו לא עומד על רמה ושיש לחסל את העורכים, כמו שעושים בארצות הקומוניסטיות".

השבוע אנו פותחים במוסף ספרותי-תנ"כי ומקווים שמדי פעם נוכל להביא בפני קוראינו דברים שאינם מצויים ברצף המאמרים הרגילים, מבחינת התוכן והאורך.

אין בכוונתנו להפסיק את הפולמוס שנוצר עקב שיחת החברים שהיתה השבוע. תקוותנו היא שתשובות הולמות ינחתו בתא המערכת מוקדם, ולא ביום ד' בבוקר.

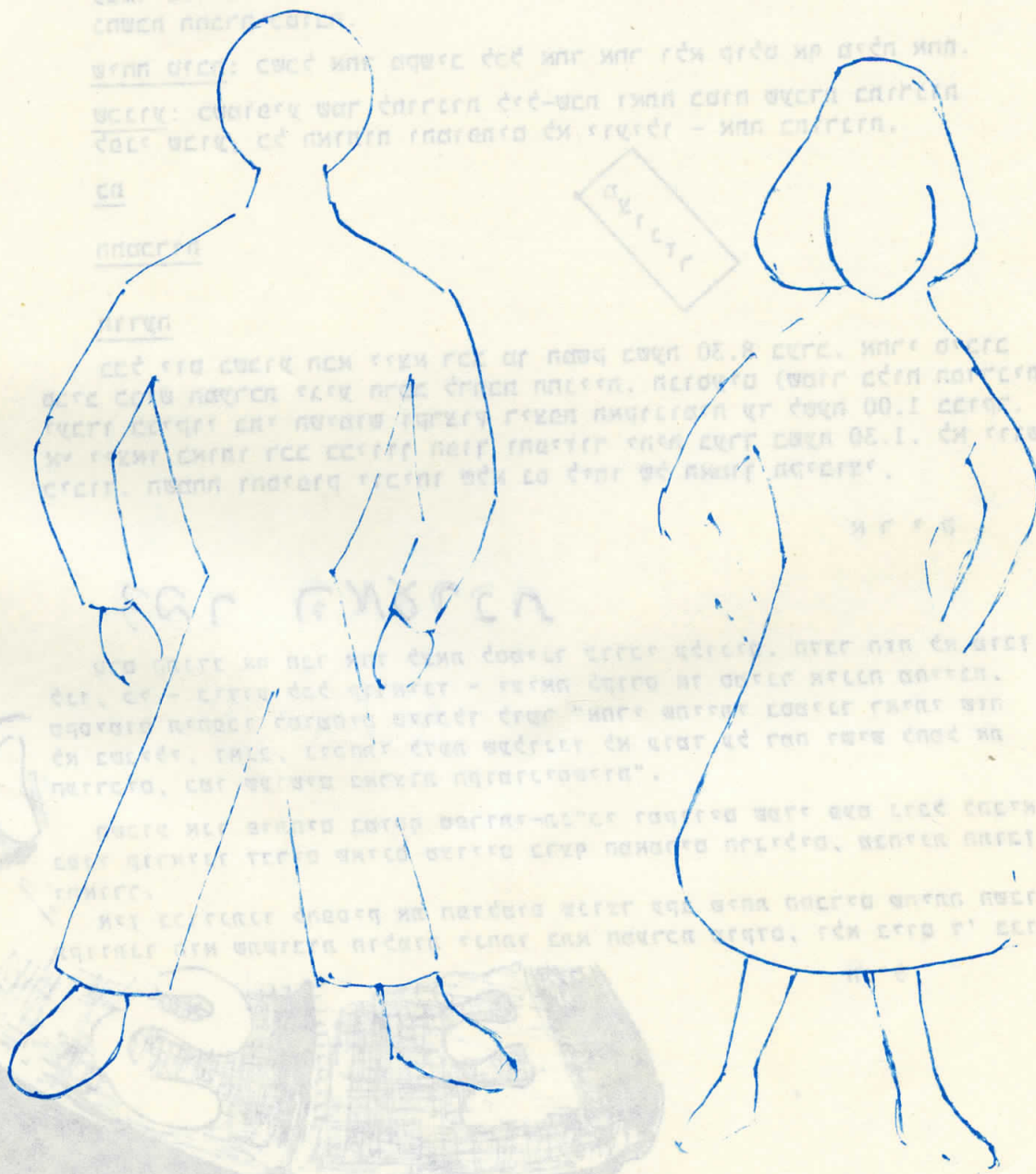
הנ"ל

של לילדי הקיבוץ לקראת שנת 1984

מיבצע - מי הוא הקיבוצניק

צבע את הדמויות, הוסף להן פרטי פנים וביגוד
ושלח למערכת בתוספת ארבע (4) חפירות "אגוזי".
אנו נחזיר לכל שולח את נייר העטיפה בתוספת ציור.

בית הספר הי

שעורים

עד לפני שנים מעטות נהגנו להעניק שעונים לבני-המצווה בטקס מסורתי-סמלי. עד היום הנכסף לא הורשו הילדים לענוד שעון בין כותלי בית-הספר היסודי, על-מנת לשמור על שוויון.

לפני כארבע שנים קבענו בהחלטה מהפכנית, להוריד את גיל השעון הרא-שון לכיתה ה'. לא הרשינו לילדים מתחת לכיתה ה' לבוא לבית הילדים עם שעונים פרטיים "בלתי-חוקיים", בעיקר כדי לא לקחת אחריות מיותרת לחפ-צים יקרים אלה במקרה של אבידות.

הזמן עובר, האינפלציה מתגברת, השוויון מיטשטש, הנסיכות משתנות ושוב עלה הנושא ונשאלו השאלות: האם יש הגיון לשמור על איסור לענוד שעון לפני כיתה ה'? האם גיל 10 הוא הגיל המתאים? האם לא נוכל לדרוש אחריות לעמוד בזמנים גם מילדים קטנים יותר? האם יש שוויון בכלל בכל מה שקשור לעדיים אחרים? האם אנו נוטלים על עצמנו אחריות לשרשרות ועגילי זהב, שילדות מביאות לכיתה?

אי לכך החלטנו באופן הכי טבעי שלוש החלטות: א. מעתה יקבלו הילדים שעונים במסיבת הסיום לנושא השעון, בדרך כלל בכיתה ג'. במשך הנושא לומ-דים קריאת שעון ותולדותיו. ב. לא נחלק אוטומטית לכולם אלא רק לאותם הילדים שעדיין לא קיבלו שעון מאיזה סבא או דוד טוב. וזאת כמובן מטעמי חיסכון ו...שוויון. ג. האיסור להביא שעון לכיתה לפני המועד בטל ומבוטל, ילד בכיתה א' רשאי להביא את שעונו לכיתה, וזאת בתנאי שיידע לקרוא בו. רק שיקח בחשבון שלא יוכל לתרץ שום איחור ב"לא ידעתי מה השעה".

בינתיים, היות ועדיין לא התארגנו בהתאם - כיתת "מירום" תקבל שעו-נים בסביבות ט"ו בשבט, ו"סינני" - מעט אחריה.

נ ו ר י ת

פצעה חדשה לקבלת לא-יהודים אצלנו

להרבה חברים בכפר הנשיא ישנה בעיה בגישתם לקבלת לא-יהודים לחברות. מאמרו של שמואל הדגים זאת היטב. מצד אחד שאיפה חזקה וכנה לכבד את שוויון ערך האדם, הפתיחות והסובלנות. מצד שני ערגה עמוקה לקיים כאן חברה יהודית, אפילו אם לא ברור כמה כדיוק מתבטא הצד היהודי. זה חשוב מאוד לרוב החברים. וחברים רבים מרגישים סתירה בין שתי השאיפות האלה. לדעתי ישנו פיתרון אשר יספק את שניהן כאחת.

הדבר העיקרי אשר יש לדרוש מכל אחד שרוצה להצטרף, וזה איננו בהכרח קשור לדתו או ללאומו, הוא הזדהותו עם חברתנו. עליו לדעת שגורלו כרוך בגורלנו ומאמציו ושאיפותיו מזדהים עם אלה של הקיבוץ. זהו הבסיס היסודי ביותר להצטרפות ממשית לקהילה כמו חברה של קיבוץ, עם האחרייות הקולקטיביות והכוללת הכרוכה בה.

היות ואנחנו חברה יהודית, אשר אחת ממטרותיה המרכזיות היא לתמוך במדינתנו, אזי כל חבר חדש חייב לקבל על עצמו גם את התנאי הזה, אחרת אין טעם שישתייך לחברתנו. וזה המבחן האמיתי עבור סטיב יונג, או כל מועמד אחר, ואין זה משנה אם הוא יהודי, חצי יהודי, מתגייר, נוצרי או בודהיסטי.

מה שדרוש מכל יחיד, או משפחה, זוהי הזדהות עם דרך החיים שלנו, כולל הצד היהודי והלאומי בנוסף לצד האנושי והשוויוני.

כמסקנה מהאמור לעיל הנני מציע שכל מועמד אשר איננו יהודי יקבל זמן ללמוד על נושאים יהודיים בתקופת מועמדותו אצלנו. יוטל על ועדת הקליטה לדאוג להכשרה מתאימה. בקורס לגיור ונושאים האלה נלמדים היטב, אבל אסור להתעלם מן העובדה שיש כאלה שעבורם להתגייר זוהי שאלה של מצפון, ואסור להכריח אותם לעשות זאת.

הערה אחרונה בנדון. האם זה לא ברור, שקבלת לא-יהודי אשר מזדהה עם צורת החיים שלנו, כולל הצד היהודי, יחדד בשבילנו עצמנו את שאלת התוכן היהודי בחיינו המשותפים כאן? כי עצם התמודדותנו עם מציאת מסלול הכשרה מתאימה לו, תשפיע גם עלינו.

=====

אולי היה עדיף שאסיים כאן, היות ואת העיקר כבר כתבתי ואני מתכוון להביא את ההצעה לפני המזכירות והאסיפה, כאשר לא תעמוד על הפרק כל פניה מלא-יהודי להתקבל אצלנו. אבל גישתו של אריק כלפי חברה פתוחה ומתקדמת והכרזתו "פתיחות - איזה יופי של בלבול מוח" מגרה אותי עד מאוד.

כי אני יכול להבין גישה כזאת אצל הרבה אנשים בעולם, ואפילו בישראל, אבל זה איננו מתאים כלל לחבר בקיבוץ ואני מבקש מאריק לבחון את שלושת התסריטים הבאים:

תסריט א': אריק בולד 25 שנה מוקדם יותר (ב-1905, בערך):

לפי הדיעות שהוא משמיע כעת, בוודאי אז היה ממלא את "בינינו לבין עצמנו" בכתבות חריפות נגד ה"מהפכנים", ה"פתוחים", ה"מודרניים" - הציונים, אשר במקום לחכות בסבלנות למשיח מציעים לעלות בעצמם לארץ הקדושה. אריק

4

(הצעה חדשה - המשך)

אריק היה מתריע נגד שטות כזאת של לאומנות יהודית אשר בעצם שאולה מהעולם הלא-יהודי, שבו כל עם קטן באירופה דורש מולדת משלו, ולמה לנו, עם הבשורה והצדק, ללכת שולל אחרי העולם הרחב ולדרוש מולדת מבלי לחכות למשיח?

תסריט ב': אריק נולד בדיוק ביום שבו נולד:

אבל הפעם כבר בגיל 16-17 הוא דוגל באותן דיעות שהוא משמיע היום. איך ישתלב כחבר ב"הבונים" - תנועת נוער חלוצית - מאוד מתקדמת, פתוחה, אפילו מהפכנית? איך ימצא לו בית באותה תנועה, בתוך אווירה של חופש, שוויון, עצמאות לנוער לבחור בעצמו דרכו, קופה משותפת, יחסי מין "טב-עיים", לבוש לא פורמלי, בריחה מנימוסים ומהעמדת פנים, מצביעות וכו' וכו'??

תסריט ג': סטיב יונג הקדים להיוולד ב-35 שנה (1920):

וכך היה מתקבל בזרועות פתוחות על-ידי החלוצים של אז!!

"תנו איפוא דעתכם על החלוצים הציוניים בעליה השניה והשלישית (1901-1924). צעירים וצעירות עמלים ווכחניים, מלאי-חיים, המבודדים בתוך חברה משלהם, מתקדמים לאט אך עדיין כמיסדר כוהנים חילוני, המפיץ בשורה שרק מעטים יכולים לקבלה. במבט לאחור אפשר להבחין בכמה הקבלות מוזרות בין החלוצים וההיפיז (Hippies), שהופיעו כגיבור חמישים שנה בחברות התעשייתיות של המערב. החלוצים היו בני דמותם בראשית המאה." (מתוך "הישראלים" - עמוס אילון. ההדגשה שלי - ק.)

כדאי להזכיר לעצמנו מדי פעם שהאבות הרוחניים של החברה הקיבוצית היו ההיפיז של אז!! צחוק הגורל הוא שדווקא ה"היפי" המובהק ביותר אשר ביקר אצלנו זמן רב - סטיב יונג - שאפילו לא ויתר על כיגוד מוזר - נדחה ממועמדות על-ידי חברים רבים, אשר לא קיבלו אותו בהיותו "היפי" מדי בשבילם.

ק ו ל י ו

נ ר ז י כ ר ו ן

כ"ט בטבת - דוריס לברט

הבית שלי

חברי היקרים,

אני במטוס מעל טקסס, בדרך חזרה הביתה (כלומר, לכיון-יורק). כמה שאני מתגעגע למשפחה! לפני 10 ימים התחלתי בסידרה של ועידות וכינוסי שליחים ואז הייתי בבית ללילה אחד ושוב יצאתי לוועידה הדו-שנתית של הרפורמים כאן, בטקסס. בערב שלי בבית טל אמר לי: "אבא, אתה אורח פה, אתה ישן פה כשאינך לך מקום אחר..." ואתמול בטלפון נעה הודיעה לי שהיא החליטה להתחתן עם ילד בגן שלה, בלי שהכרתי אותו ובלי שבדקתי את הרקע המשפחתי שלו...

זו התקופה הארוכה ביותר שהייתי מחוץ לבית. בכל זאת היתה זאת קפיצה קדימה בעבודתי. כינוסי השליחים, קודם של התק"מ ואחר-כך של "הנוער והחלוץ", היו בעיקר נסיונות ללמוד אחד מנסיונו של השני ולקשור קשרים שאחר-כך נוכל לנצל. מפני שלרפורמים יש רק שלושה שליחים בשטח, אנו חייבים לנצל את השליחים האחרים להרצאות לפני קהילות ומועדוני נוער ברחבי ארה"ב. בסינ-סנטי, למשל, יושב שליח קהילתי שהוא כבר בקשר טוב עם ה"היברו יוניון קולג'" של הרבנים הרפורמים. זה קשר חשוב לאור התפקיד המרכזי שימלאו הרבנים בקהילות בכל הארץ. והציונות איננה אחד הקורסים שהם חייבים לעבור בקולג'. לכן השליח יכול להשפיע שם המון, אם ירצה. אני גם אגיע לשם, אך חשוב שיהיה מגע מתמיד.

בטקסס הוועידה היתה אחרת מכינוס השליחים. במשך חמישה ימים קמתי בבוקר וענבתי עניבה ולבשתי ג'קט. 4000 איש היו שם, מקהילות רפורמיות בכל רחבי ארה"ב. אני אישית אחראי על המערב התיכון (מידווסט) וכיון-אנגלנד. זה שטח ענקי והיה מאוד חשוב להכיר כמה שאפשר יותר רבנים, נשיאי קהילות ופעילי "ארצה", הארגון הציוני הרפורמי. הדרך שבה עשינו את זה היתה להי-ראות עד כמה שאפשר, לדבר בוורקשופס ובמליאות, כך שיראו אותנו ויגשו אלינו. השליחים, אני ואשר סנדלר מעין-גדי וצבי הלוי מנחל-עוז, היינו צריכים להזמין את עצמנו לכמה שאפשר פגישות. מה שמקל על העבודה הזאת, זה שבין הרפורמים יש יהודים נהדרים וביניהם גם ציונים מסורים מאוד, יותר נכון חובבי ציון מסורים. אך אסור להגיד להם שציוני זה איש שעולה ארצה. כדי לקבל את תמיכתם לדברייך שיביאו לעליה חייבים לתת להם לקרוא לעצמם ציונים.

יחד עם זה יש גבול לכמה אפשר ללוק להם... אחד המנהיגים של התנועה הוציא חוברת לקראת דיון בוועידה. אני כולל עותק במעטפה - אולי לו סגל יחזיק אותה, כדי להראותה לחברים המתעניינים. הייתי חייב לכתוב תשובה לחוברת, וגם את תשובתי אני שולח לכם. בזה "הרווחתי" אויב בעל מעמד, אך גם קידמתי את השליחות בקרב האנשים שאיתם יש לי עניין משותף.

אולי אסביר קצת את הרקע, שתבינו באיזה ים אני שוחה כאן. התנועה הרפורמית נולדה באירופה המערבית בתחילת המאה הקודמת, כדי לתת ביטוי לאמנציפציה היהודית. יהודי אירופה, ואחר-כך בארה"ב, רצו אל הרפורמיות כדרך להסתגל לסביבתם הפתוחה לפניהם, מבלי לוותר לגמרי על זהותם היהודית. המטרה היתה להתקבל בחברה כאמריקאי יהודי, ולא כיהודי אמריקאי, וזה הלך להם. הציונות איימה על המצב הזה. הרפורמים פוחדים שישאלו אותם "אם יש לכם ארץ משלכם, מה אתם עושים פה?" בו-זמנית אינם רואים, כמה זרה ליהדות

(מאת שליחנו - המשך)

החברה האמריקאית. הם מצליחים לרמות את עצמם ולסנוור את עצמם ולעוות זהותם כל-כך, כדי להשתלב בחברה הריקנית הזאת. יש מעט חוגים שבהם אני יכול לבטא זאת. הם לא רוצים לשמוע את המסר הזה.

מחר עמוס עוז ירצה לרבנים הרפורמים בניו-יורק, אירוע שאני יזמתי ואירגנתי. (כלול כאן המכתב שיצא ל-400 רבנים ונשיאי קהילות באיזור ניו-יורק). תקוותי היא שהוא יגיד את הדברים השוללים את הגולה ויעורר סערה, כדי שדיאלוג יתחיל להתגלגל. הוא יוכל להגיד להם דברים חריפים, אשר היו שורפים לי המון גשרים, אם אני הייתי מבטא אותם. אבל אני אוכל לעבד את תגובותיהם בעקבות הופעתו. אציין, כל העניין - צריך ללמוד גם מה לומר וגם מה לא לומר, כדי להשיג מקסימום אפקט.

בוועידה קשה היה לי להסתובב בסביבה הזו, השופעת עושר. אני לוקח קפה ממזרח עשוי כסף וזה גורם לי לראות את 30 המיחמים הפשוטים, שהייתי קונה לקיבוצים צעירים, תמורת הכסף שממנו עשוי זה שאני משתמש בו. או לשמוע תלונות בסביבה, שהקאביאר לא בדיוק הסוג שהם אוהבים...

לעומת זאת, באותה מסיבה שמעתי להקת קאנטרי יוצאת מן הכלל וגם העמקתי קשרים עם מספר של פקידים רפורמים. שרידי הפנים קצת עייפים מלחייך, אך אני נוסע הביתה עכשיו והוועידה מאחורי.

חברים, אני מתגעגע הביתה, לחיי שיתוף וקהילה, להיות בין אנשים שנוח לי איתם, שקו החיים שלי הולך במקביל לשלהם; לנוף הגלילי בחורף האהוב עלי כל-כך, לחופשות של ילדי, כשהם שם בבית...

השליחות נותנת לי להכיר, כמה שלא ידעתי מה זה להיות קשור ושייך למקום לפני עלייתי ארצה. אין למה להיות קשור כאן, האמריקאים, כולל ידידי מהעבר, מספרים לי על חיהם וזה מעניין, אך בסוף כל סיפור פשוט בא לי לשאול אותם: "אז מה? בשביל מה אתם עושים זאת? כיצד זה קשור להיסטוריה, מה הטעם של חיים שכאלה?"

הם חיים בגלות, אך אינם זוכרים זאת. זה אולי אחד המאפיינים של גלות, שהיא מסתירה את האופי האמיתי שלה מאלה שחיים אותה. איכשהו נגיע לנערים ולצעירים ביניהם. איזה עונג, כשפוגשים נערה כמו אתמול, שהיתה בארץ לתוכנית קצרה וכל-כך התלהבה שהיא מתחילה לתכנן את עלייתה. מעטים מדי כמורה.

כיף היה לראות את מיכאל ובטי כאן, למרות שלא מצאו חן בעיני הנסיבות. תהיה בריא, מיכאל. וגם גדי ורותי והילדים היו. חיממו לנו את הבית!

טוב, זהו לעכשיו. אמשיך לכתוב אליכם. ואנו נורא אוהבים לקבל את "דברי הכפר" ולשמוע מכם אישית.

חג חנוכה שמח!
י ר א ב

לוט ואברהם: אלטרנטיבה ואנטי-תיזה

עיונים בפרשת "לך לך"

מוקדש לבני הקיבוץ שהפכו את הארץ המובטחת

ל א ר צ - י ש ר א ל ה ש ל מ ה

מטרתם של הדברים איננה להוכיח, שארץ כנען לא הובטחה לאברהם, אלא מטרתם לגלות שהיתה משמעות עיקרית נסתרת, שפרצה את מושג הגבולות והקיפה עולם רוחני שלם, שכל נסיון לכלוא עולם זה בתוך גבולות גיאוגרפיים הוא נסיון להטיל מום בעולמו הרוחני והקטנת הישגו של אברהם.

למעשה קיימות בספר "בראשית" שתי "ברכות" מקבילות שאלוהים נותן לאברהם, וממולן שתי הכרעות-בחירות, שעמדו בפני אברהם, שבעקבות קבלת כל אחת מהן היה מוכרע גורלו של עם. הדברים הכתובים כאן מנסים להוכיח, שאברהם עבר שני גלגולים בדרכו אל הארץ המובטחת, ורק מתוך עיון מדוקדק בשתי הדרכים, ורק מתוך עיון בהבדלים בבחירתם של לוט ואברהם את הארץ בה יחיו, ניתן לעמוד על משמעותה האמיתית של הארץ, בה בחר אברהם. משמעות הדברים לבאר או לעמוד על ההבדלים בין בחירתם של לוט ואברהם, כפי שבאו לביטוי, בעקבות השוני הברור שבאופיים וברמת עמידתם בנסיונות שהאל מזמן להם (כלומר ע"י המציאות).

שתי הברכות

בספר בראשית, בפרקים י"ב, י"ג, קיימות ועומדות שתי ברכות ושתייהן פותחות בצווי אלוהי לאברהם. בראשונה אלוהים מצווה לאברהם: "לך לך"... ובשניה הוא פותח במילים: "שא נא עיניך וראה".... בעקבות הציווי נתבע אברהם לפעול, אך כל פעולה קיימת ברמה אחרת - גם ההבטחות וגם ההכרעות הנדרשות עומדות בכתוב כשתי אלטרנטיבות קיומיות, הנמצאות לפני אברהם. הברכה הראשונה היא ארצית-פיזית, והשניה נמצאת בשלב גבוה יותר של אלטרנטיבה רוחנית.

התפקיד שלוט ממלא בסיפור המקראי הוא להיות מקבילה ממקדת לעמדות שנוקט אברהם בשתי ההכרעות שהיה עליו להכריע. בהכרעה הראשונה לוט נלווה אליו, ובשניה הוא מתמודד עימו.

ברכה א', בראשית י"ב, א-ד | ברכה ב', בראשית י"ג, י"ד-י"ח

ויאמר ה' אל אברהם: לך לך מארצך וממולדתך ומבית-אביך אל-הארץ אשר אראך. ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך, והיה ברכה. ואברכה מברכך ומקללך אאור, ונברכו בך כל משפחות האדמה; וילך אברהם.

התהליך המוביל אל הרוחני מחייב תהליך מקביל, מוקדם וכואב של ניתוק כל הקשרים הפיזיים.

וה' אמר אל אברהם אחרי היפרד לוט מעימו: שא-נא עיניך וראה מן-המקום אשר אתה שם צפונה ונגבה וקדמה וימה. כי את כל-הארץ אשר אתה רואה לך אתננה ולזרעך עד עולם. ושמתי את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך ימנה. קום התהלך בארץ לאורכה ולרוחבה כי לך אתננה. ויאהל אברהם....

עיון חטוף בשתי הברכות יעמידנו מיד על ההבדל בין שתיהן. משמעות ההבדל טמונה בכל מה שקדם להינתן הברכות. הברכה הראשונה היא הברכה הארצית-פיזית וכבר בפתיחה "לך לך מארצך וממולדתך ומבית-אביך" ישנה התביעה מאברהם להינתק משלושת הדברים שהם למעשה שלושת הקשרים החשובים ביותר, הקשרים אדם ותולדות-חיו למקום מסויים. מארצך, ממולדתך ומבית-אביך מתאר בשלושה מעגלים ההולכים וקטנים את מעגלי הרגש, הקשרים פיזית אדם למקום גיאוגרפי. מארצך - מן המקום שאליו אתה שייך. ממולדתך מהמקום שבו נולדת. מבית-אביך - מהמקום שגדלת וספגת ערכים (עבודת אלילים במקרה זה). אברהם נתבע ע"י האלוהים לוותר על כל קשריו הארציים על-מנת כמו להי-ולד מחדש ולהיות מוכן לארץ-הבחירה. בהמשכה של הברכה הראשונה, לאחר "לך לך", מופיעים חיזוקים, המזכירים לנו שבעצם מדובר כאן באדם שהיה עובד אלילים עד לפני היגלות אליו האל בראשונה.

כל ההבטחות הללו הן ברכות הבאות לחזק את אימונו של אברהם ביכולתו שלו להתמודד באתגר הניצב לפניו ולהגדיל את אמונתו בה' כתחליף להגנה, שהעניקו לו התרפים בבית-אביו. בפירוש של גורדון כתוב - "ואעשך לגוי גדול" - הגדולה כאן מובנה פיזי ולא רוחני, כפי שמלמדים אותנו המיקראות הכורכים עם הגדולה עוצם וריבוי וכפי שמעידים הכתובים, שבהם מובטח הייעוד של 'גוי גדול' גם לישמעאל (י"ז, כ'; כ"א, י"ח).

"ואגדלה שמך" - "שם גדול" אף הוא כרוך בהצלחה חומרית. כנ"ל בהמשך: ואברהם מברכין ומקלליך אזור, כל אלה הם ביטוי לתמיכה הפיזית שאלוהים מעניק לאברהם - עובד האלילים שנטש את אליליו. אברהם מבריע מיד ושוב ההכרעה מופיעה כביטוי פיזי "וילך אברהם" ... ולוט בלווה אליו. לוט הוא האלטרנטיבה. מכאן ואילך - עד לברכה השניה - יעמיד אלוהים את אברהם בשורה של נסיונות-חוויות, שמטרתם להגדיל את בטחונו ואמונו של אברהם באלוהים מחד, וּמאידך לאמן ולפתח את כישוריו של אברהם להיות אב לאומה ... "וילך אתו לוט" ...

מודל ההתמודדות

סיפורי האבות רצופים בהתמודדויות בין הפכים, על הדרך הנכונה לשרות עם המציאות המשתנית כל הזמן, שמצב מולם האלוהים. לרוב המאבק מוצא את ביטויו בהתמודדות אינסופית בין חומר ורוח.

קין מול הבל, אברהם מול לוט, עשיו מול יעקב, דוד מול שאול. אברהם מכניס עידון להתמודדות, העימות הראשון בעולם בין שני ההפכים הנצחיים נסתיים ברצח הבל. אברהם מבקש להימנע מסיום דומה ויוצר את "הפשרה הטרי-טוריאלית" ומאפשר ללוט לבחור בארץ שיחפוץ. ולוט בוחר בה.

הברכה השניה וכל מה שקדם לה ממקדים, שוב, את תשומת הלב לשוני המיתולוגי כמעט שבין לוט ואברהם, ומסירים כל ספק מליבנו מכך שנוכחות לוט ליד אברהם איננה מקרית. הברכה השניה פותחת בציווי - "שא-נא עיניך וראה" ... כציווי אלוהי. והוא המקביל בברכה השניה ל"לך-לך" בברכה הרא-שונה ולהבדיל מקביל ל"וישא לוט את עיניו וירא את כל כיכר הירדן" ... מכאן ואילך אנחנו מהלכים כמו על חבל דק. המשמעויות הן כה עדינות עד

(לוט ואברהם - המשך 2)

עד שניתן בקלות להחמיץ אותן.

אם מציבים, זו מול זו, את בחירתו של לוט מול בחירתו של אברהם, מקב-
לים מודל שמציב ערכים ארציים מזוייפים בצידו של לוט, וערכים רוחניים
על-זמניים בצידו של אברהם. אברהם, בעקבות ההוראה האלוהית ששמעה שא
עיניך וראה מעל לזמן ומעבר למקום, רואה ארבע רוחות השמים, אולי אפילו
בעת ובעונה אחת. מן הנמנע שלפנינו ראייה פיזית רגילה, כשמנגד עומדת
ראייתו של לוט - את המקום המסויים - כיכר הירדן.

מה ראה לוט, ולעומתו - מה ראה אברהם?
אם נסכים שאכן מדובר כאן בשני סוגים של ראייה, האחד ראיית בשר ודם
והשני ראייה בכוח ציווי אלוהי, מה בעצם ראו לוט ואברהם?

נתחיל בלוט, משום שבבירור בחירתו היתה מושתתת על קריטריונים אר-
ציים. לוט בחר בכיכר הירדן, שעליה נאמר שכולה משקה, כגן ה', כארץ מצרים.
לוט בחר בגן-עדן ארצי מזוייף, חזון תעתועים שאין תוכו כברו (ככתוב
- ואנשי סדום רעים וחטאים).

אם לוט בחר בארצי, במזוייף, אברהם כאנטי-תיזה ללוט בחר ברוחני.
אברהם לא ראה מקום כלשהו, שלא כמו לוט, הוא ראה את כל המקומות ואת כל
הזמנים. שם מהמקום אשר בו עמד וראה לארבע כנפות השמים, לא ראה מקום
לבחירה גיאוגרפית-טריטוריאלית. בחירתו של אברהם היתה בחירה בדרך, דרך
חיים חדשה, במוסר חדש, צדק חדש, אהבה חדשה לאלוהים. אברהם, בניתוק סופי
מהחומרי, סיים בתוכו את ההתמודדות שבין יראת-אלילים לאהבת-אלוהים. מה
שלא כן לוט, שנשאר קשור לאור-כשדים בחוסר יכולתו לוותר על החומר.

ככל שאנחנו ממשיכים בפרק הולכים ההבדלים בין לוט לבין אברהם, מתחד-
דים מבחינת יחס הכתוב אליהם.

לאחר שלוט בחר בכיכר הירדן כתוב עליו: "ויאהל עד סדום" ... ללמדך שאת
הארץ בה בחר לוט ניתן לתחום טריטוריאלית. מה שאין כן ביחס לאברהם. אצל
אברהם מעלה הכתוב רק את "ויאהל אברהם" ... בלי לציין היכן ובאיזה מקום.

לוט - מאלטרנטיבה לאנטי-תיזה

מהרגע שאלוהים מצווה על אברהם - לך לך מארצך וממולדתך, יוצא לוט
עימו. והוא כאילו נמצא כל הזמן אחרי אברהם כאלטרנטיבה אפשרית - כמו קין
מול הבל - יחד עם אברהם הוא עובר ועומד בכל הנסיונות ובכל התלאות. רק
בפרק י"ג הולך והופך לוט לאלטרנטיבה לאברהם, לאנטי-תיזה שנכשלה. לוט
הבין, בגלמו את הצד הפיזי במאבק, אך ורק את המסגרת של הציווי האלוהי,
המהות נותרה חתומה בפניו.

לוט נשאר דבק בארצי וכאשר עמד בפני רגע ההכרעה המיר בסופו של דבר
קשר גיאוגרפי אחד בקשר גיאוגרפי אחר, ארעי. אברהם, שהבין את מהות
הציווי האלוהי, המיר קשר גיאוגרפי בקשר רוחני שקיים ועומד מעל לזמן
ומעל למקום ומעבר לגבולות גיאוגרפיים מקטינים. זוהי ארץ הבחירה של
אברהם.

(לוט ואברהם - סוף)

ההכרעה שעמדה לפני לוט ואברהם ניצבת כיום כבחירה הנצחית בין קיום פיזי-ארעי לקיום רוחני-ארצי. לכן גם כיום, על אף שהפיתוי לבחור בחזון התענועים של הארץ ה"שלמה", כמעשה לוט, הוא רב - אולי יעמוד לנו הכוח לבחור בדרכו של אברהם, היא דרך הפשרה, דרך השלום.

אל תחזירו אותנו לאור-כשדים.

ד ו ד ו

=====

בקשות לימודים לשנת תשמ"ה - מיום לימודיך אחד בשבוע עד שבוע מלא

כל הבקשות ללימודים אלה צריכות להגיע לו. ההשתלמויות עד ל-31.1.84. נא למלא טופס, שאפשר לקבל אצל אורה, ולשים בתא-דואר מס. 2.

פניות ללימודים קצרים של אחה"צ, ערב או בכתב יוגשו במועד יותר מאוחר.

כדאי לעיין בלוח ההשתלמויות כמה פעמים בחודש, כי יפורסמו תכניות של קורסים שונים, רובם מתקיימים השנה, אבל זה יתן מושג על אפשרויות לשנה הבאה.

ג'ויס

"ניקוי-ראש"

פעם בשבוע בתיא ויטהם
עושה זאת בכל בית-ילדים
- היא בודקת, מטפלת, מוסרת
דו"ח להורים ולמטפלת -
וסוף למגפה.

22.12.83

נטע היקרה מאוד!
תודות כה רבות לך על המתנה היפה
באמת והברכות שנתת לי ליום הול-
דתי בשם כל חברי המשק.
אין מילים בפי לתאר - עד כמה
זה נגע ללב!!
ככל שמזדמן יותר לבקר במשק -
כך גם גדלה הערכתי למקום ולח-
ברים; וכך גם מתחזק הקשר עם
הורי ומשפחתי. וכל פעם זה קצת
יותר קשה לצאת...

כשנמצאים פה, לומדים גם להעריך כל פעם
מחדש את היופי, השקט והשלווה שבטבע.
דברים שקשה לפעמים להביע כמה הם בעלי "ערך".
קשה לדעת מה עוד להוסיף, כי התודות הן
רבות מבחינות שונות ואהבתי לבית גדולה!
חן חן אם כן על הכול, ובאמת שכל המחש-
בות היפות והעמל הרב ישאו גם פירות
טובים ורבים. שלך (ושלכם)
בהוקרה, באהבה ובידידות חמה
ש ו ל י

נכחו: אירית ב"ח, מכאל ד', שוש ס', אורי ש', ג'ו ר', עפרה מ'.

1. מוזיאון עתיקות פתוח (מוזמן: טומי ע')

המזכירות תמכה בהצעת וועדת ישוב להקים מוזיאון עתיקות פתוח. הוחלט להביא הצעות מדויקות לגבי מיקום ומימון. יש לשאוף למימון מינימאלי (כ-500\$).

2. מעניני וועדת בנים (מוזמנת: אביבה ג')

מועמדותו של רוני ביוטו - רוני השתחרר מצה"ל ועומד בפני נסיעה לאוסטרליה בעוד כארבעה חודשים. עם שיבתו לארץ, מבקש רוני להתקבל למועמדות. המזכירות ממליצה. עד ליציאתו ימשיך רוני במעמד של בן מאומץ.

3. מעניני וועדת קליטה (מוזמנים: ברוך כ', שולמית פ')

המזכירות שמעה באהדה את בקשתו של ברוך מרכז הוועדה, לקבל דירה קבועה למטרת אירוח קליטה. סוכס שוועדת שיכון תיעד לכך דירה. השימוש בדירה לצרכי וועדת קליטה תהיה בהסכמת וועדת שכון.

4. שונות

א. בקשתו של דני פ' להאריך חופשה בחו"ל - במסגרת הנסיעות לחו"ל, הגיע תורו של דני. דני מבקש לתאריך את תקופת שהותו בחו"ל בחודשיים נוספים. המזכירות קיבלה את נימוקיו ואישרה את הבקשה.

ב. ערעור על אי קבלת מקסין למועמדות - אביבה ג' ערערה על החלטת וועדת קליטה, לא להמליץ על קבלתה של מקסין למועמדות. המזכירות דחתה את הערעור.

ג. המזכירות שמעה על החלטתם של אליסון ואילן המאירי לעזוב את המשק.

ד. פרויקט ההנצחה על שם אדוארד זיו ז"ל - מכאל דוארי הביא אינפורמציה על הדיונים בנושא. הדברים יובאו לדיון באחת האסיפות הקרובות.

PARENTS PAGE

128

30th December, 1983

WHAT'S NEW?

¥¥¥ One sunny afternoon last week our Rugby team was privileged to play against a team of Jewish youngsters from "Maccabee" West Province - South Africa. There were all in all 24 of them plus a referee and it was their first match here. Needless to say, they won, but the gathering was mutually enjoyed by both sides.

¥¥¥ And to yet another gathering - on Shabbat all "Bruce's Men" - and in fact everyone who had a hand in the planning and building of our Water Project - came with their families from far and near to enjoy a tour of the complete project and a festive steak lunch, at the pool. All this to celebrate the completion of an important stage in the work and to show encouragement towards the next stage.

¥¥¥ More of our young people join the army: Avigayil (the last from her class) and Sharon Jackson and Nira Solomon - all three left this week on a cold and rainy day (one of the few we've had) for destinations unknown. Our blessings go with them - we hope they don't have too hard a time!

¥¥¥ Do you wonder sometimes what our children and grand-children - who are on "holiday" overseas - are doing! Well here's an up-to-date report:-

** Moshe Gershman and Irit are working in Johannesburg - saving money to

¥¥¥ One sunny afternoon last week our Rugby team was privileged to play against a team of Jewish youngsters from "Maccabee" West Province - South Africa. There were all in all 24 of them plus a referee and it was their first match here. Needless to say, they won, but the gathering was mutually enjoyed by both sides.

¥¥¥ And to yet another gathering - on Shabbat all "Bruce's Men" - and in fact everyone who had a hand in the planning and building of our Water Project - came with their families from far and near to enjoy a tour of the complete project and a festive steak lunch, at the pool. All this to celebrate the completion of an important stage in the work and to show encouragement towards the next stage.

¥¥¥ More of our young people join the army: Avigayil (the last from her class) and Sharon Jackson and Nira Solomon - all three left this week on a cold and rainy day (one of the few we've had) for destinations unknown. Our blessings go with them - we hope they don't have too hard a time!

¥¥¥ Do you wonder sometimes what our children and grand-children - who are on "holiday" overseas - are doing! Well here's an up-to-date report:-

- ** Moshe Gershman and Irit are working in Johannesburg - saving money to travel further. At the moment they are spending a few days with Amalia who is in South Africa too.
- ** Ayala Jackson and Anthony are in Cape Town enjoying 2 months of sunshine before continuing their travels to other parts of the world.
- ** And in the U.S.A. - Ronit and Johnny Harmatz have completed a trip around the United States and Canada and are now back with family in Baltimore. Soon they will continue on to England to visit Yigal and Laura and in February, at long last, we'll see them back at home.
- ** Rafi and Ilana Frank are in California - Ilana is in her 2nd year at the University and Rafi transports furniture for a big firm. They also teach Hebrew and Judaism in two communities several times a week. They have an "open house" for all the "chevre" and their guest-room is rarely empty!
- ** Not far from Rafi and Ilana - in Los Angeles - we have Avri Glick & Adi. Avri works as a maintenance man in a Factory and Adi attends to the needs of an elderly lady. They are saving up for a trip to the Far East.
- ** Merav Ben-Avi is in San Francisco - looking after children during the day and studying Art at Night School. Merav plans on staying in the States till the summer and then - home?
- ** Dori Ben-Chanoch called last week from South Thailand - en route to Bangkok. His next stop will be Nepal.
- ** Tamar & Oran Collins wrote from India. They are having a great time.
- ** And last but by no means least, Michal & Itamar Eder - Michal celebrated her 21st birthday with her parents and sisters in Lugano, Switzerland. She and Itamar then spent a few days at a Swiss holiday Village. Itamar has never seen so much snow!! They are now travelling in Europe and we certainly hope they took their "länge gatkes" along.

THAT'S THAT - TO ALL OF YOU HERE - SHABBAT SHALOM

AND A HAPPY 1984

P.T.O

P.S. It's finally arrived - the great celebration you've all been waiting for.....

NEW YEAR'S EVE - 1984

IN THE DINING - ROOM AT 21.30

On the programme: Film strips; Alice in Wonderland by George; (in English)
A Fantasy (satire)- by the Ulpan students
Crazy music; Exotic dancers; trick light-effects
Home-made (Rocket Fuel) Punch
Piquant food

+ MORE + MORE + MORE + MORE + MORE + MORE + MORE +

***** SEE YOU ALL THERE ON SATURDAY NIGHT TO WELCOME IN THE NEW YEAR *****

1 * 9 * 8 * 4

BIRTHDAYS

- =====
- 1.1. Yisrael Avidor
Ronny Butow
Ori Chait
 - 2.1. Henry Ben-Yehuda
Bob Hart
Yonatan Arnold
 - 3.1. Benny Goldberg
Hillary Kaplan
Joani Hirsch
 - 4.1. Dina Rachmani
 - 5.1. Ruti Amit

MAZAL -

Tail

+ MORE + MORE + MORE + MORE + MORE + MORE + MORE + MORE +

***** SEE YOU ALL THERE ON SATURDAY NIGHT TO WELCOME IN THE NEW YEAR *****

1 * 9 * 8 * 4

BIRTHDAYS

- =====
- 1.1. Yisrael Avidor
Ronny Butow
Ori Chait
 - 2.1. Henry Ben-Yehuda
Bob Hart
Yonatan Arnold
 - 3.1. Benny Goldberg
Hillary Kaplan
Joani Hirsch
 - 4.1. Dina Rachmani
 - 5.1 Ruti Amit
Yuval Jackson
Avigayil Frank
Alon Konigis
 - 6.1. Emil Frank
Hillary Aptroot
Yaeli Bolchinsky
 - 7.1. Ella Fink

MAZAL -

TOV

ANNIVERSARIES

- =====
- 2.1. Ray & Steve Zachs
 - 5.1. Michal & Mossi Hameiri
 - 6.1. Betty & Michael Doari
 - 7.1. Blanche & Dave Levy.

(Translated by Naomi F.)

HAPPY * * NEW * * YEAR

